

# Universitätsbibliothek Wuppertal

**Lukianu Hapanta**

**Lucianus <Samosatensis>**

**Basileae, [1619]**

Phalaris primus

---

**Nutzungsrichtlinien** Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

**P**halaris Agrigentinorū tyrannus fuit, cui faber quidam Perillus, siue Perilaus taurum æreum obtulit, ita factum, vt in eum homines damnati coniecti succenso igne torerentur atq; inter cruciandum dum vociferarentur, mugitus bouum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, vt ibi in templo inter cætera donaria Deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atq; immanissimo idem habeatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, vt ab impio & nefario profectum, rejicerent, oratione hac contra famam hanc de se sparsam, per legatos sese defendit. Oratio generis iudicialis est, status qualitat. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam puniisse se fateatur, sed id iure ac necessitate quadam factum ostendit. Exordium à voto incipit. Narratione consilia & causas susceptæ tyrannidis, & quomodo eandem gesserit, postremo etiam qua necessitate ad supplicia sumenda, & custodiam corporis comparandam compulsus fuerit, exponit, quæ & ipsa confirmandi vicem habent. Post hæc autem confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, argumentis à simili, à legibus, & causa, à signis & comparatione sumptum, eleuando interim etiam tyranni nomen, & inuidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum indies in hoc genere succrescentium. Per acta causa ad commendationem muneris transit, quam à causis & honestate dedicationis trahit. Peroratio ex persona legatorum fit, quæ aßeueratione dictorum, & ipforum obtestatione perficitur.



Πριψφ ημάς, ὁ  
 Δελφοί, ὁ ἡμίτε  
 ρος δ'ωάσης Φά  
 λαας ἄξοντας

ἔω θεῶ τὸν ταῦρον τοῦτον,  
 καὶ ἡμῖν ἀελιξομένους τὰ  
 εἰκότα ἥριτε αὐτοῦ ἐκάνον,  
 καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματ' ὅ  
 ἄρ μὲρ οὐδ' ἔνεκα ἤκομψ, ταῦ  
 τά εἰσι. ἃ δέ γε πῶς ὑμᾶς  
 ἐπέειλην· Ἐγὼ φησιν, ὁ Δελ  
 φοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲρ τοῖς  
 Ἑλλησι, τοῖούτ' ὅπολα μὲρ  
 ἔλαθαι, ὅποῖός ἐμι, ἀλλὰ μὴ  
 ὁποῖον ἢ παρὰ τῶν μιθού  
 των καὶ φθονούτων φήμη  
 τῶς τῶν ἀγνοούτων ἀκοῶς  
 παραδέδωκην, ἀντὶ τῶν πάν  
 των ἀπαξάμιλλ' ἄν, μάλι  
 στα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσα ἰσοί τε  
 εἰσι, καὶ πάριδροι τῶ Πυθίην,  
 καὶ μονοῦ οὐδ' οἰκοί, καὶ ὅς  
 μωρόφοι τοῦ θεοῦ ὑγῆμα ἔρ,  
 εἰ ὑμῖν ἀπλογκασίμω, καὶ  
 πείσαιμι, μάττω ὠμὸς ὄπαι  
 λῆφθαι, ἢ τοῖς ἀλλοῖς ἄπαισι,  
 ἂν ὑμῶν, ἀπλοδοχημῆος ἴσι  
 fores estis, ac tantum non Dei familiares atque dome  
 stici. Etenim persuasissimum habeo, si me vobis purga  
 uero, atque ostendero frustra crudelitatis suspicionem de  
 me incidisse, etiam alijs omnibus me per vos purgatum fo  
 re.



Isit nos huc les  
 gatos, ὁ Del  
 phi, princeps  
 noster Phala  
 ris, tantum hunc Apollinē

adducturos, ac vobis pauca  
 quædam auditu non idonea,  
 cum super duce nostro, tum  
 super oblato munere verba  
 facturos. Itaq; quorum gra  
 tia huc profecti venimus,  
 hæc sunt. Cæterum hæc vo  
 bis exponenda nobis in man  
 datis dedit. Ego, inquit, ὁ  
 Delphi: talē de me apud om  
 nes Græcos esse existimatio  
 nem, qualis sum, at non qua  
 lem me odio prosequētium,  
 aut inuidiorum mendax fa  
 ma apud ignotos traduxit:  
 præ omnibus rebus permuta  
 tione facta amplecti ves  
 tim. Maximè verò omnium  
 apud vos talem de me opi  
 nionem esse optarim, qui  
 ceteros vitæ sanctimonia  
 antecellit, ὁ Pythij affes  
 ses.



θαυ. καθὼ δὲ ὦρ ἐρῶ τὸ θεῖον  
 αὐτὸν μαρτυροῦν. ὅρ' ἐκ' ἐνὶ δι-  
 πνον παραλαβὴν ἔδωκε, καὶ ψα-  
 λῆ λόγῳ παραγαγῆν. ἀν-  
 θρώπου δὲ τὸ ἴσως ἐξαπατῆ-  
 σαι ῥάδιον, θεῶν δὲ καὶ μάλα  
 τῶν, ἀφραδῶν, ἀδιδάκτων.  
 ἔγω γὰρ εἶμι ἀφανῶν ἐν Ἀκρά-  
 γαντι ὄν, ἀπὸ τῆς καὶ τῆς ἀπὸ  
 ἐν γυρονῶς, καὶ τραπεζῆς ἐλθὼ.  
 εἴως, καὶ παλαιῶν πεσοχικῶς,  
 ἀπὸ διττῶν, τῆ μὲν πόλει δι-  
 μοτινῶν ἐμῶν παρ' ἑαυτῶν, ὅτι  
 δὲ συμπολιτῶν μὲν οἱ ἐπι-  
 κτῆ καὶ μὲν τῶν βίωσιν τῆ σκα-  
 ὄρ, καὶ ὑβριστῶν, καὶ ἀνέκασ-  
 τῶν ἐδιδρακτικῶν μου, ὅτι  
 πατέρω ἐκείνῳ βίῳ. ἐπεὶ δὲ  
 ἰσῶν τὸς τὰν ἀντία μοι πο-  
 λιτῶν μὲν, ἐπιβουλό-  
 τας, καὶ ἐξ' ἀπαντ' ὅ τῶ-  
 πον ἀνελθῶν μετ' ἵδντας (δι-  
 ῆς δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις)  
 μίαν

aut contumeliæ, aut præcipitati iudicij, nemo me unquam  
 sub prioribus vitæ annis insimulavit. Verùm cum argumen-  
 tis non dubijs perspicerem eos qui diuersam à me in admi-  
 nistranda Repub. rationem sequebantur, vitæ meæ moli-  
 ri insidias, ac omnibus modis mei è medio tollendi occasio-  
 nem captare ac querere, nostra verò ciuitas seditionibus sa-  
 etiosis dissecta ferueret: vnicum illud effugium in tantis re-

rum

re. Porro autem ipsum deum  
 eorum quæ dicturus sum,  
 testem inuoco, quem nullo  
 modo passum decipere, aut  
 falso et ficto sermone cir-  
 cunducere. Fortasse enim  
 hominibus imponere haud  
 operosum est: at Deo ver-  
 ba dare, maxime verò huic,  
 id verò nullo modo fieri po-  
 test. Caterùm ego inter  
 Acragantinos non ex ob-  
 securis sum maioribus: ve-  
 rum si quisquam alius, ex  
 illustri loco natus, ac libe-  
 raliter educatus, tum in-  
 genuis disciplinis et arti-  
 bus imbutus, vrbì memet  
 popularem exhibere non  
 destitit: ijs verò qui me  
 cum in eadem versabantur  
 Repub. æquum et mode-  
 stum me præstiti. Violentia  
 autem, aut illatæ iniuria,

μῖαν τὰν τὴν ἀφροσύνην καὶ  
 ἀσφάλειαν ὑβριστικῶς, τὴν αὐ-  
 τὴν ἄμα καὶ τὴν πόδα σωτη-  
 ρίαν, ἢ ἰσιθιμῶν τῆ ἀρχῆς  
 ἐκείνου μὴ ἀνασάλαμι, καὶ  
 ποῦσαι ἐπιβουλεύοντας,  
 τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν κα-  
 ταναγκάσαι. καὶ ἢ ἔρ ἴδ  
 οὐκ ὀλίγοι ταῦτ' ἐπαυνοῦντες,  
 ἀνδρῶν μέγιστοι, καὶ φιλοσό-  
 φιστῶν, οἳ καὶ τὴν γνώμην ἡ-  
 δὲ ἔρ τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐ-  
 πιχρήσεως τὴν ἀνάγκην τέ-  
 τοις συναγωνισαῖς χησάμε-  
 νον ἔραδιῶς ἐκράτιον ἢ ἐπι-  
 χηρήσει. τὸν τε ὅσον οἳ μὴ οὐκ  
 εἴτε ἰτάραπρον, ἀλλ' ἰπικκορ.  
 ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἢ πόλις δὲ ἀ-  
 παρρησίας ἴσθι, σφαγὰς δὲ ἢ  
 ἐλάσεις ἢ, ἢ ἀημώσε, ἢ δὲ κα-  
 τὰ τῶν ἐπιβουλεύοντων ἔρ-  
 γασάτω, καὶ τοῖ ἀναγκάσιον  
 τὰ τοιαῦτα ἐλαμῶν, ἐν ἀρχῆς  
 ἢ ἀνασάλας μάλιστ'. Φιλαν-  
 θρω-

rum difficultatibus, securi-  
 tatiemque reperi, pariter et  
 civitati tuendæ salutem, se  
 occupato per vim principas  
 tu, illorum ferociam refre-  
 narem eosq; à struendarum  
 insidiarū studio sedatos tra-  
 herem, eademq; opera civi-  
 tatem popularium factionis  
 et tranquillum statum adi-  
 gerem. Et erant sanè non  
 parum multi hoc meum in-  
 stitutum collaudantes viri  
 et modesti, et amantes Rei-  
 pub. quibus et mea senten-  
 tia et institui iam conatus  
 necessitas non fuit obscura.  
 Horum itaque usus et opera  
 et consilio, haud difficulter  
 voti compos reddebar. Ex  
 illo itaq; illi quidem non am-  
 plius rebus nouandis, aut  
 turbis concitandis studena-  
 tes, inter se discordantes dis-

sidebant, sed iussis obtemperabant: ego verò imperium ob-  
 timebam: ipsa autem ciuitas sua libertate carebat. Cæterum  
 eades aut insectationes, aut proscriptiones, ne in eos qui-  
 dem à quibus sæpenumerò insidiosè petitus eram, usurpau-  
 i, aut exercui. Atqui operaprecium audere eiusmodi, in tu-  
 endo principatus imperio potissimum. Etenim humani





ἐπαρθεῶν, ἢ ἐφθῶν δια-  
 φθορᾶ, ἢ γυναικῶν ἀπασ-  
 γαγῶν, ἢ δουρφόρων ἐπιπέ-  
 ψους, ἢ ἀσωτοτικῆς ἀπει-  
 αῖ, ἀκρόποιά μοι καὶ ἀσ-  
 κούσαι ἴω. ἦδη δὲ καὶ περὶ  
 τοῦ ἀφέναι τὴν ἀρχὴν, καὶ  
 καταθέει τὴν διαβάσειν ἐ-  
 σκοποῦμαι, ὅπως μόνον ἀ-  
 σφαλῶς πάντας ἄρτις ἐν-  
 νόων. ἐπεὶ τὸ γὰρ ἄρχαυ αὐτῷ,  
 καὶ πάντα προΐειν, ἐπα-  
 χθεις ἦδη καὶ σὺ φθόνῳ κατ-  
 ματηρῶν ἐδόκει μοι εἶναι, τὸ  
 δὲ ὅπως μηκέτι τῷ αὐτῆς τι-  
 νος θρασύειας δεισσοῦται ἢ πό-  
 λης, τὸτ' ἐφύζω ἐτι. καὶ γὰρ  
 καὶ δὲ ἀρχαῖς ὅτι περὶ ταῦτα ἔσ-  
 χον, οἱ δὲ ἦδη τε σιωπῶντες  
 ἐπ' ἐμῆ, καὶ περὶ τοῦ πρόπου  
 τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἀπειθείας  
 ἐσκοποῦντο. καὶ σιωμοσι-  
 ας σιωπῶντες, καὶ ὄντα  
 ἠθροίζον, καὶ χεῖματα ἐποεί-  
 ζον.

contumeliosas corruptiones,  
 aut ephēborum stuprā  
 abominanda & nefaria,  
 aut iniuriosas satellitum im-  
 misiones, aut comminationes  
 tyrannicas ita aduersus  
 fabar, ut ne audire quidem  
 faspuarem. Iam verò de  
 demittendo quoque impe-  
 rō, principatūque depō-  
 nendo mecum inito consi-  
 lio deliberabam, si quo mo-  
 do tranquille atque securè  
 à curarum fluctibus libe-  
 ratus quiescerem. Etenim  
 principem agere, ac res om-  
 nes ut rectè fierent admini-  
 strare, prouinciam gra-  
 uem ac odiosam esse existi-  
 mabam, & rem non sine in-  
 uidia laboriosam. Sedenim  
 ne posthac tali administra-  
 tione egeret ciuitas, in eā  
 cogitatione suscepta adhuc  
 versabar, ac iam olim eā

animò cogitabundo querebam. Porro autem ciues mei con-  
 citata seditione iam aduersus me insurrexerant, deque  
 struendarum insidiarum ratione, faciendāque defectione  
 deliberabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus  
 iam coniurauerant, armāque collegerant, pecunias priua-  
 tis impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad ferendū



ζουζ, καὶ τὸν ἀστυάτουα  
 ἐπικραυῶν, ἢ ἰς τὴν Ἐμοδ  
 δα, παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ  
 Ἀθηναίους ἐπὶ δούλων. ἂ  
 μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, ἀ-  
 ληθεύειν, ἰδίῳ δὲ ἡδὴ αὐ-  
 τοῖς, καὶ ὅπως μὴ αὐτοχθεῖα  
 διασπαράξωσι ὑπέλιπον, καὶ  
 ἀσλοποδοῦσας ἐπρόσω, δημο-  
 σία σπυρῶν, ἐξέσωσεν τῆ  
 ἔργον δὲ μηδὲν παρὰ τοιοῦ  
 τῶν οἰθινοῦ ἀποφωρᾶ ἀντι-  
 τὴν ἐπιβουλήν, καὶ μάλιστα  
 καὶ Πύθιοι, ὀνόματα τε πε-  
 δάξας, καὶ τὸν μολύβδου  
 ἱκανῶς ἐπιπέμπω. ἐγὼ δὲ ἐν-  
 ταῦθα ἡδὴ ὑμᾶς, ὃ Δελφοί,  
 ἐπιπέμπω αὐτὸν θεοῦ ἐν τῷ λο-  
 γισμῷ ἡγομενοῦ, ἀξίῳ περὶ  
 τῶν τότε πρακτικῶν μοι  
 συμβουλεύσαι, ὅτι ἀφυσυλο-  
 πτωσὶ ὀλίγου δὲ ἡ ἀληθείας, ἐξ  
 ἡμῶν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν  
 παρόντων. ἄλλοι οὐκ ἔστιν,

licet missi, quorum indicio singula cognoui, atque sagaciter de-  
 prehendi. Ego verò hoc loco vos, ò Delphi, in hoc ipso me-  
 tu, quem nunc ipsa oratione quam acerbus fuerit, facile  
 sentitis, volo super his quae tunc acta sunt, consilium mihi de-  
 tis, quo tempore nulla munitus custodia fermè captus, re-  
 bus difficilimis urgentibus salutem quaerebam. Proinde

paulisper

dum missis copijs auxilium  
 accersuerant, iamque in Grae-  
 ciam ad Lacedaemones atque  
 Athenienses legatos pe-  
 titum subsidium miserant  
 Quorum autem criminum  
 reum me facturi essent,  
 iam illis deliberatum erat,  
 tum quomodo ad mor-  
 tem memetipsum mihi con-  
 sciscendam adducturi for-  
 rent, atrociter commina-  
 bantur. Praeterea quae sup-  
 plicia excogitabant his qui  
 publicè puniendi forent,  
 occultè non tulerunt. At  
 enim quòd nihil tale, praet-  
 er illorum spem atque sen-  
 tentiam perpeffus sum, dixi  
 immortalibus acceptum re-  
 fero, quorum opera mihi  
 detectae sunt insidiae: ou-  
 mnium verò, maxime Py-  
 thio, cuius beneficio et in-  
 somnia mihi ostensa sunt. il-



ἢ γνάμη ἐς Ἀκράγαντα παρ  
 ἑμὶ ἀπεδημύευντο, καὶ ἐ-  
 δούτων τὰς παρασκευὰς αὐ-  
 τῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούευν-  
 τος, ἄπατι, τι δὲ ποιεῖς; ὡ-  
 πανδραπία χεῖρα πρὸς αὐ-  
 τὸς ἔτι, καὶ φέρεσθαι, καὶ ἀνέχε-  
 σθαι, ὅσον ἀντίκα κωλύοντα  
 πείθεσθαι τὰ ὑσάτα. μάλλον δὲ  
 γυμνῶ ἢ δὴ ἐπέχεσθαι τὴν σφα-  
 γνῶν, καὶ τὰ εἰλητάλα ἐν ὀ-  
 φθαλμοῖς ὄρεσθαι ἀπειλῶν;  
 ἢ τὰ μὲν βιαῦτα ποδῶν ἰλι-  
 θίον τινὸς εἶνα, γυμνῶα δὲ  
 καὶ ἐνδρόθῃ στυμνοθεῖντα, καὶ  
 χοιλῶ ἑμφρονῶ καὶ ἠδικη-  
 μένους ἀνδρὸς ἀναλαμβάνοντα,  
 μεταβῆναι ἐκένους, ἑμαυτῶ  
 δὲ ἐκ τῶν ἰόντων, τὴν ἐς τὸ  
 ἐπιὸν ἀσφάλειαν πρᾶσχεῖν;  
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι δολιχουλόγε-  
 τι ἄρ. τί ἔργον ἐγὼ μετὰ βῆν' ἐς  
 ποιεῖς; μετασχελῶν ὅ  
 βῆς αἰτίους, καὶ λόγου με-  
 τὰ δὲ

gitatione animo concepta, hominisque prudentis & iniuria  
 affecti, iracundia suscepta illos prosequi: mihi verò ipse è  
 presentibus periculis emerso in posterum securitatem præ-  
 pararem? Hæc sat scio mihi facienda fuissetis. Quid  
 ergo ego post hæc feci, qui accersitis reis atque noxijs, &  
 concessa illis sandi atque respondendi copia, & adductis ar-

τὰ οὖς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐ-  
 λίχρους παραγαγῶν, καὶ ὅ-  
 πως ἐξελίχξας ἕκαστα, ἰωὴ  
 μὴ δ' αὐτοὶ ἐτι ἕξαρροι ἕξαρ-  
 ροι, ἡμῶν δὲ μὴ ἀγανακτῶν ἰδὲ πῶ-  
 σιν, οὐχ ὅτι περὶ βουλόμην,  
 ἀλλ' ὅτι μὴ εἰς ἄλλω ἢ αὐτῶν  
 ἐμὴ κἀνή τῆ περὶ αἰσῶν μᾶ-  
 ρου, ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐνιστησάμεν,  
 καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φησὶ ἄλλω  
 πῶς ἐμῶν ὄσιν, ἐκεί-  
 νων δὲ τὰς ἀπὸ βουλόνας  
 μοι κολάσων, εἴθ' οἱ ἄνθρωποι  
 ἐμὴ τῆς ὁμοτύτης ὁμοτύ-  
 ται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι, πα-  
 ρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡμῶν  
 τῆς οὐτῶν ἀρχῆς. σκελετόν  
 ἢ τὰν μίση, καὶ ἐφ' οἷς ἐ-  
 κολάσονται, τὰς τιμωρίας αὐ-  
 τὰς ἡτιῶν, καὶ τὰς δολο-  
 γίας ἐν αὐτοῖς ὁμοτύτας. ὅς  
 μοι ὡς ἂν ἐτι παρ' ἡμῶν ἰ-  
 ρόσιν ἢ τινα ἰδῶν ἀπ' τῆς  
 πείρας εἰσὶν ἡμῶν, ἢ πῶ  
 ἐτόλ.

*sumptum. sit supplicium, negligenter complectentes: pae-  
 nas tamen sceleritatis ciuibus irrogatas, in crimen vocant,  
 easque quae sibi in illis exeruciandis committi vise sunt cru-  
 delitates. Non dissimile factum, si quis apud vos sacrile-  
 gum quandam praecipitio mulctatum vidisset, caeterum quae  
 nefarie*

gumentis, singulisque diu-  
 genter & accuratè explo-  
 ratis atque conuictis postea,  
 quam nihil amplius infi-  
 ciari poterant meritum de  
 illis sumpsi supplicium, dea  
 hementer excandescens, non  
 quòd mihi perniciem ma-  
 chinati fuerant, sed quòd in  
 illo propositio me permane-  
 re non suissent, quòd ab is-  
 nitio prosequendum mihi  
 conuictum? Et iam ab  
 illo tempore me ipse comi-  
 tatus satellitum stipatum eu-  
 stodire non desino, atque  
 ex illis quotquot ex oculis  
 insidiosè me petiuerint,  
 supplicio afficere pergo.  
 Deinde homines crudelita-  
 tis me accusant, non valde  
 reputantes ab vero nostrum  
 primum huius mali initium  
 subintroducendum sit: ea quae  
 in medio euènere, & quam  
 ob rem de ciuib. nefarijs



ἐτόλμησεν, μὴ λογίζασθαι, ὡς  
 ὑμῶν ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε,  
 καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήμα  
 τα, καὶ τοῦ ξοάνου ἔψατο,  
 καταγοροῖν δὲ ὑμῶν πολλὰ  
 πλὴν ἀγριότητα, ὅτι ἐπιλιέ  
 τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντον,  
 ἐπιμέναντε ἀνδραπορῶν Εἰλη  
 να, πηλείου τοῦ ἱεροῦ (καὶ  
 ἔρ' οὐ πολλὸν πόρρω τῆς πο  
 λως εἶναι λέγεται ἢ πέντε)  
 κολασίᾳ βιάσθη περιβαλῶν.  
 ἀπ' οἴμα, αὐτοὶ τε γιλάσι  
 οὐδαι, ἢ τὰ πάντα λέγει τις καθ'  
 ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πολλοὶ  
 ἐπαυλίζονται ὑμῶν πλὴν κα  
 τὰ τῶν ἀσβουώτων ὁμοίτη  
 τα. τὸ δ' ὄλον, οἱ δῆμοι ἐκ  
 ἐξιδάξοντον, ὁποῖός τις ὁ βίσι  
 πράγμασι ἐφιστάσθαι, ἢ  
 τι δικαῖον, ἢ ἀδίκον αὐ  
 τὸ ἀπλῶς τὰ τῆς τυραννίδος  
 ὄνομα μισοῖσι, καὶ ἵδραννον  
 ἢ ἄνδρα Αἰακὸς ἢ Μίνως ἢ Ραδά  
 μανθῆν, ὁμοίως ἐξ ἅπαντων  
 ἀνελῶν σφόδρουσι, τὸς πῶ  
 πονη=

iniustus, simpliciter ipsum nomen tyrannidis prosequuntur  
 odio, ipsiᾶς tyranno extremè insensi sunt, & tamen si Aecacus  
 aut Minos aut Rhadamanthus principatum gesserit, omnes  
 tamen ex æquo è medio tollere appropèrant, malos illorum

nefarie designasset, non re  
 putaret, quemadmodum nos  
 estu in templum ingressus,  
 sublatis furtim preciosissi  
 mis quibusq; donarijs fanum  
 religiosissimum impiè depe  
 culatus esset, ac etiam statuae  
 manus sceleratas admouis  
 set, magna tandem crudeli  
 tatis vos accusaret, quòd  
 cum & Græci & sancti esse  
 perhibeamini, supplicio af  
 fecissetis hominem Græcum  
 prope templum. Etenim non  
 ita procul ab urbe fertur  
 esse petra huic destinata sup  
 plicio. At vos, ut opinor, e  
 iusmodi hominis stolidita  
 tem risu prosequunturi esse  
 tis, si quis hæc aduersus vos  
 dicere auderet: alij autem o  
 mnes vestram aduersus im  
 pios maleficos crudelitatem  
 collaudabunt. In summa po  
 puli non perpendentes qua  
 lissimam ille sit qui rebus im  
 perio præst, siue iustus, siue

πονηρῶν αὐτῶν, πῶς ὀφθαλ-  
 μῶν τιθῆμενοι, τοὺς δὲ χηρὰς  
 τῆς λιοιωνίας τῆς πεσηγοί-  
 ας, τῶ δὲ μοῖα μίση συμπερι-  
 λαμβάνοντων. ἔγωγ' οὐκ ἄ-  
 ποῦδ' αὐτῶν παρ' ὑμῖν ὅτις Ελ-  
 λησι ποικίλους γινώσκαι τυράν-  
 τους ὄφρα, καὶ φάσιν ὁ-  
 νόματι δολοῦντι, χερσὶν  
 καὶ ἔμφρον ἔθ' ἰπιδάσθαι.  
 μισθους, ὧν ἰδίῳ καὶ λό-  
 γους ἔβαινα βραχῆς, ἐν τῷ ἰ-  
 ρῶ ὑμῶν ἀπερμύθους, ἀ-  
 γάματα καὶ ἀναθήματα τῶ  
 Πυθίῳ, ὄρατε ἢ καὶ τὸς νομοθέ-  
 τας, τῶ λιοασικῶ ἔθ' ἰδὲ πλε-  
 ον ἔμονται, ὡς τῶν γε ἄλλων  
 οὐδὲν ὀφίλος, ἀ μὴ φόβος πε-  
 σείη, καὶ ἰλιπὶς τῆς λιοάσεως.  
 πῶ μιν ἢ τῶ ὄνομα ἀναγκαίως  
 τρεῖσι ὅτις τυράννοις, ὅσα πῶς  
 ἀνάγκη ἐξηγῆμεθα, καὶ μι-  
 ῶσι τε ἄμα καὶ ἰπιδουλό-  
 ουσιν ἀνθρώποις οὐδὲν ὄ-  
 νου

ante oculos sibi propo-  
 nentes, bonos verò com-  
 muni accusationi innocen-  
 ter obnoxios eodem odio  
 complectentes. Ceterum  
 audio apud vos quoque in  
 Graecia multos fuisse ty-  
 rannos sapientes, qui sub  
 hoc vitioso (ut videtur) no-  
 mine commodos et man-  
 suetos omnibus sese ven-  
 dos praeberint: è quo-  
 rum numero nonnullorum  
 orationes quoque breues et  
 succinctae in delubro ves-  
 stro vna cum statuis ac  
 muneribus Pythio reposi-  
 tae continentur. Respi-  
 cite autem ad legum scripto-  
 res etiam irrogandarum  
 poenarum rationi et cons-  
 uetudini plurimum tribu-  
 entes, quasi ceterarum re-  
 rum nulla expectanda sit vi-  
 cilitas, nisi metus malefa-  
 ctoribus esset propositus, ac

certa spes constituta luendi pro flagitijs supplicij. Cete-  
 rum nobis tyrannis in hoc longè maior imposita est neces-  
 sitas, qui ceteris necessariò praesumus, quique communem  
 cum nobis odiosè invidentibus, tum necem machinantibus  
 consuetudinem agimus, ubi ne personati quidem ullam se-  
 curitatis

πῶς ὀφθαλ-  
 μῶν τιθῆμενοι,  
 τοὺς δὲ χηρὰς  
 τῆς λιοιωνίας  
 τῆς πεσηγοί-  
 ας, τῶ δὲ μοῖα  
 μίση συμπερι-  
 λαμβάνοντων.  
 ἔγωγ' οὐκ ἄ-  
 ποῦδ' αὐτῶν  
 παρ' ὑμῖν ὅτις  
 Ἑλλησι ποικί-  
 λους γινώσκαι  
 τυράντους ὄ-  
 φρα, καὶ φά-  
 σιν ὁνόματι  
 δολοῦντι, χερ-  
 σὶν καὶ ἔμφρον  
 ἔθ' ἰπιδάσθαι.  
 μισθους, ὧν  
 ἰδίῳ καὶ λό-  
 γους ἔβαινα  
 βραχῆς, ἐν τῷ  
 ἰρῶ ὑμῶν ἀπε-  
 ρμύθους, ἀ-  
 γάματα καὶ  
 ἀναθήματα τῶ  
 Πυθίῳ, ὄρατε  
 ἢ καὶ τὸς νομο-  
 θέτας, τῶ λιο-  
 ασικῶ ἔθ' ἰδὲ  
 πλεον ἔμονται,  
 ὡς τῶν γε ἄλλων  
 οὐδὲν ὀφίλος,  
 ἀ μὴ φόβος  
 πεσειῆ, καὶ ἰ-  
 λιπὶς τῆς λιο-  
 άσεως. πῶ  
 μιν ἢ τῶ ὄνο-  
 μα ἀναγκαίως  
 τρεῖσι ὅτις  
 τυράννοις, ὅ-  
 σα πῶς ἀνάγκη  
 ἐξηγῆμεθα,  
 καὶ μιῶσι τε  
 ἄμα καὶ ἰπιδου-  
 λόουσιν ἀνθρώ-  
 ποις οὐδὲν ὄ-  
 νου



του μηδὲ τῶν μορμολυκῶν  
 ὄφελός τι ἡμῖν γίνεται, ἀλ-  
 λὰ τῷ πρὸ τῆς ὕδρας μίθῃ τὸ  
 πρᾶγμα ἔοικεν· ὅσῳ γὰρ ἄρ ἐ-  
 κκόπων, τὸ σῶθαι πλείους ἢ  
 μῖν ἀναφύονται τῷ κοπάσῃ  
 ἀφορμαί. φέρειν δὲ ἀνάγκη,  
 καὶ τὸ ἀναφύοντα ἐκκόπαι  
 ἀὰ, καὶ ἱπικαίαν νῆ Δία,  
 κατὰ τὸν λόγον, ἀμείποι-  
 μιν ἐπικρατίειαν· τὸν γὰρ ἄ-  
 σαξ ἄς τὰ τοιαῦτα ἐμπισθῆν  
 λώλακασμόν, ὁμοίον καὶ  
 τῇ ἰσοπέσει καὶ αὐτὸν εἶναι,  
 ἢ φερόμενον τῶν πηλοίων,  
 ἀφωλύει. ὅπως δὲ, τίνα οἴ-  
 σθαι οὕτως ἄγχιον, ἢ ἀνέμε-  
 ρον ἀνθρώπων εἶναι, ὡς ἤθελε  
 εἶναι μαστιγούτα καὶ οἰμωγῶν  
 ἀκούοντα, καὶ σφαπτομένης ὀ-  
 ρῶντα, ἀμὲν ἔχοι τινὰ μεγά-  
 λων τῶν κοπάσων αἰτίαν; ποσ  
 σάνης γουῶ ἰδάκρυτα μαστι-  
 γουμένων ἄνων; μαστιγῶν  
 δὲ θελῶν, καὶ ὀδύρεσθαι τῶν  
 ἰμαυτῶ

curitatis utilitatem seni-  
 mus, sed omnis nostra res  
 perinde ut fabula, quæ de  
 Hydra fertur, se habet.

Quanto enim plures præ-  
 ciderimus, tanto plures no-  
 bis puniendi occasiones sup-  
 pullulant. Est autem ope-  
 raprecium, ut ista feramus,  
 ac capita subinde recrescen-  
 tia semper recidamus, &  
 per Iouem iuxta Iolai insti-  
 tutum, igne quoque absum-  
 mamus, si salui rerum poti-  
 ri cupimus. Etenim eum  
 qui necessitate coactus se-  
 mel in hæc inciderit, & is-  
 psium materia non dissemi-  
 lem esse necesse est, aut sce-  
 leratis ciuibus parcitem,  
 perire funditus. In sum-  
 ma, quem putatis vsque-  
 adeo mentis esse agrestis,  
 efferatæque immanitatis ho-  
 minem, cui voluptati sit a-  
 lios flagellis cadere, aut  
 cruciatorum audire gemi-

zus, aut cædes & carnificinas spectare, nisi vehementem in-  
 fligendarum pœnarum causam haberet? Quoties igitur  
 dum alij flagris cæderentur, lachrymatus sum? Quoties  
 autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor,

ἴμασθ' ἰσχυρὰ ἀνακαλοῦμαι,  
 μέγα λόλασιμ' αὐτὸς, καὶ  
 προσιωτέραν πομπήν· ἀν-  
 θρῖ γὰρ φῦσα μὲν ἀγαθῶ,  
 εἴθ' ἢ ἀναγκυλω πικρῶ, πο-  
 λὺν τὸ λολάσθωαι τὸ λολάσθω  
 χαλιπότησον. ἢ δὲ δὲ μετὰ  
 παρρησίας ἀπᾶν, ἰγὰ μὲν,  
 ἢ ἀργαίς μοι πετιθέην πο-  
 τίρα βουλοῦμαι, λολάσθω τι.  
 νὰς ἀδικῶς, ἢ αὐτὸς ἀπθα-  
 ψῆν, ἢ ἴσθ', ὡς οὐδὲν μεμῆ-  
 ῶς, ἰσοίμεν ἄν τιθῆσθαι μέ-  
 λον, ἢ μηδὲν ἀδικουῦντας λο-  
 λάσθω ἢ ἄτις φάιν, βο-  
 λῆα, ὦ Φαλῆσι, αὐτὸς τιθῆσθαι  
 ἀδικῶς, ἢ δίκαιῶς λολά-  
 σθω τὸς ἰπιθάλας, τὸ βολοί-  
 μεν ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ  
 Δελφοί, συμβέλλεις λαλῶ, πό-  
 ρον ἄμαγον εἶναι ἀδικῶς ἢ  
 ποθανῆν, ἢ ἀδικῶς σάβδω  
 ἰπιθέσθαι σάβδω. ἰδὲ ἔστως,  
 οἶμαι, ἀνότητος ἔσθω, ὅς ἐκ ἄν  
 πετιμήσθαι ἴδω μέλλον, ἢ σά-  
 βδω ἴσθ' ἰσχυρῶς, ἀπρωλήσθαι.

λοῦ

iuste seruare eum qui exitium machinatus sit? Nemo, ut o-  
 pinor, adeo vecors est, et egens animi, qui non viues-  
 se potius praeligat, quam seruatis hostibus interire.

Et

ἢ δὲ δὲ μετὰ  
 παρρησίας ἀπᾶν,  
 ἰγὰ μὲν,  
 ἢ ἀργαίς μοι πετιθέην πο-  
 τίρα βουλοῦμαι, λολάσθω τι.  
 νὰς ἀδικῶς, ἢ αὐτὸς ἀπθα-  
 ψῆν, ἢ ἴσθ', ὡς οὐδὲν μεμῆ-  
 ῶς, ἰσοίμεν ἄν τιθῆσθαι μέ-  
 λον, ἢ μηδὲν ἀδικουῦντας λο-  
 λάσθω ἢ ἄτις φάιν, βο-  
 λῆα, ὦ Φαλῆσι, αὐτὸς τιθῆσθαι  
 ἀδικῶς, ἢ δίκαιῶς λολά-  
 σθω τὸς ἰπιθάλας, τὸ βολοί-  
 μεν ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ  
 Δελφοί, συμβέλλεις λαλῶ, πό-  
 ρον ἄμαγον εἶναι ἀδικῶς ἢ  
 ποθανῆν, ἢ ἀδικῶς σάβδω  
 ἰπιθέσθαι σάβδω. ἰδὲ ἔστως,  
 οἶμαι, ἀνότητος ἔσθω, ὅς ἐκ ἄν  
 πετιμήσθαι ἴδω μέλλον, ἢ σά-  
 βδω ἴσθ' ἰσχυρῶς, ἀπρωλήσθαι.



καὶ τοὺς πόδας ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχαρισθέντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλιγμένον, ὁμῶς ἔσονται: οἶον Ἀκαρθοῦ τῶνι, καὶ Τιμοκράτῳ, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ, παλαιᾶς συνθηκᾶς τῆς πρὸς αὐτὸς μνημονούσης, ὅταν δὲ βῆτε ἀγῆτε τὸ μὲν ἀδελφῶν, τὸς ἄσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ἔχουσιν ἐρωτήσεται, ὅποιος ἐγὼ περὶ αὐτῶν εἰμι, καὶ ἂν φιλανθρώπως πεσφόρομαι τοῖς καταύροις: ὁ γὰρ καὶ σκοπὸς ἐπὶ τῶν λιγμένων ἔχω, καὶ πονηρίας, τίνων, καὶ ὅθεν κατακτάσασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀπέμποιμι αὐτῶν. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξέπιπυδον φοιτῶσι παρ' ἐμῆ, οἱ βρώταδοι τῶν ἐπιπυδῶν, καὶ οὐ φάγονται τὴν συνουσίαν τὴν ἐμὴν. ὅσπερ ἀμίλια καὶ πρῶτον ὁ βροχὸς Πυθαγόρας ἦκεν εἰς ἐμᾶς ἀπὸ τῶν περὶ ἐμοῦ ἀκηκόων, ἰσθὲ δὲ ἐπαράθη, ἀπῶνθη

θη

nem respuunt, aut subterfugiunt: quemadmodum nuper sapiens ille Pythagoras ad me venit, cum longè a lía de fama mea inaudisset. Postea verò quàm omnia se-  
cus se

Et quòtiam ego ex ijs qui manus mihi admouere conati sunt, seruaui, (quorum de numero est Achanus ille cum Timocrate & Leogora) Veteris quæ mihi cum illis fuit consuetudinis & amicitie recordatus: Ceterum si ita vester fert animus, atque adeò vobis cordi est meos mores nosse propius, eos qui in Acraganta frequenter commeant hospites interrogate, cuiusmodi ego me erga illos gerere soleam, aut ostendere, & num humanum & liberalem me præbeam accedentibus, qui exploratores etiam in portis constitutos habeo, neque non auditores, quinam & inde nauigant, ut certior factus, pro dignitate honorem habens dimittam illos. Nonnulli quoque studiosè & sua sponte me visunt, Grecorum quidem sapientissimi, neque nostram conuersationem

ὅθεν ἱπανῶν μὲ τῆς δικαιο-  
 σωμῆς καὶ ἱλιῶν τῆς ἀναγ-  
 κείας ἀμόγητ' ὧ. ἕτα οἰ-  
 ῶμαι, τὸν πρὸς τὸς ὀθνεῖς φη-  
 κῶν ἀνθρώπων οὕτως, ἀδίκως  
 τοῖς οἰκέοις προσφέρουσα, ἢ  
 μὴ τι προσφέροντος ἡδέκην;  
 ταῦτα γὰρ ἔρ' ἱερ' ἱμαῖ' ἀφ-  
 ηλιόλογμα ὑμῖν, ἀληθὲ καὶ δι-  
 καιοῦ, καὶ ἱπανὸν μάκρον, ὡς  
 ἱμαῖ' τὸν πάθω, ἢ μίθους ἄ-  
 ξια. ἱερ' δὲ τὸ ἀναθύματ'  
 τ' ὧ, ἱεραρὸς ὡμας ἀκούουσα, ὅς  
 ὅθεν, καὶ ὅπως τὸν ταῦρον ἔ-  
 ζῶν ἐκτεθῆσαι, οὐκ ἐξ ἰσθμῶν  
 αὐτὸς τῷ ἀνδριανόποιῳ· μὴ  
 ἔρ' οὕτω μανένω, ὡς Ἰοῦδ.  
 των ἱπιθυμῶσα ἱτημάτων.  
 ἀπὸ Πρίλα ὧ τῶ τις ἱμυδα-  
 πὸς, χαλεκὺς γὰρ ἀγαθὸς, πο-  
 νερὸς δὲ ἀνθρῶπ' οὗτ' ὧ  
 πάμπαν τῆς ἱμῆς γνώμης  
 διημῆτης, ὡς το χαριῶν-  
 ῶσαι μοι, ἢ κενὴν τινα κό-  
 πασιν ἱπινοήσῃ, ὡς ἱξ' ἄ-  
 παντ' ὧ

dam Perilus nostratis gentis homo, egregius quidem & in-  
 geniosus artifex, ceterum naturā malus & improbus. Ille  
 tota via cūm à sententia mea aberrasset, putauit se mihi rem  
 admodum gratam facturū, si nouum quoddam supplicij ge-  
 nus excogitasset, quasi præ omnibus rebus præcipuam in su-  
 mendis

eus se habere comperit, dis-  
 cesit collaudans me insci-  
 tia : ob crudelitatem verò  
 necessario mihi exercendam  
 mei miserescens. Postremò  
 putatisne eum qui erga pe-  
 regrinos tam humano affe-  
 ctus est animo, aduersus do-  
 mesticos tantam exercere  
 iniustitiam, nisi præter mos-  
 dum iniuria afficeretur?  
 Hæc ferè sunt quibus me  
 vobis abundè purgatum es-  
 se opinor, vera profectò &  
 iusta, ac multò magis lau-  
 de, vt ego mihi persuado,  
 quàm odio digna. Seda-  
 nim de misso donario iam  
 tempus est, vt audiatis vn-  
 denam & qua ratione tau-  
 rum hunc possederim, stas-  
 tuarij opera non locata.  
 Neque enim tam demen-  
 tis sum animi, vt tales pos-  
 sessiones mihi desiderandas  
 esse putem. Sed erat quòs

ἀπὸ τῆς ἀναθήματ' ὧ  
 καὶ ἱαταράω τῆς δι-  
 καιοῦ, ἀμύμητ', ἀναγ-  
 κείας, καὶ πρὸς τὸς ὀθνεῖς  
 φηκῶν ἀνθρώπων, οὕτως  
 ἀδίκως, τοῖς οἰκέοις  
 προσφέρουσα, ἢ μὴ  
 τι προσφέροντος ἡδέ-  
 κην; ταῦτα γὰρ ἔρ'  
 ἱερ' ἱμαῖ' ἀφηλιόλογ-  
 μα ὑμῖν, ἀληθὲ καὶ δι-  
 καιοῦ, καὶ ἱπανὸν μά-  
 κρον, ὡς ἱμαῖ' τὸν πά-  
 θω, ἢ μίθους ἀξια.  
 ἱερ' δὲ τὸ ἀναθύματ'  
 τ' ὧ, ἱεραρὸς ὡμας ἀ-  
 κούουσα, ὅς ὅθεν, καὶ  
 ὅπως τὸν ταῦρον ἔζῶ-  
 ν ἐκτεθῆσαι, οὐκ ἐξ ἰσθ-  
 μῶν αὐτὸς τῷ ἀνδριανό-  
 ποιῳ, μὴ ἔρ' οὕτω μαν-  
 ἐνῶ, ὡς Ἰοῦδ. των ἱπι-  
 θυμῶσα ἱτημάτων.  
 ἀπὸ Πρίλα ὧ τῶ τις ἱ-  
 μυδαπὸς, χαλεκὺς γὰρ  
 ἀγαθὸς, πονερὸς δὲ  
 ἀνθρῶπ' οὗτ' ὧ πάμπαν  
 τῆς ἱμῆς γνώμης διημ-  
 ῆτης, ὡς το χαριῶν-  
 ῶσαι μοι, ἢ κενὴν τινα  
 κόπασιν ἱπινοήσῃ, ὡς  
 ἱξ' ἄπαντ' ὧ

διημῆτης, ὡς το  
 χαριῶν, ὡσαι μοι,  
 ἢ κενὴν τινα κόπασιν  
 ἱπινοήσῃ, ὡς ἱξ' ἄ-  
 παντ' ὧ



πάντ' ὁμοίαν ἰσθμῶν ἴσθμῶν  
 ἢ δὲ κατασκευάσας τὸν βόρ  
 ἥκ' ἐμοὶ ἰσθμῶν, ἰσθμῶν  
 ἴσθμῶν, καὶ πρὸς τὸ ἀκροῦσας  
 τὸν ἀκροῦσας. ἰσθμῶν ἴσθμῶν  
 αὐτῶν, ἢ μνησθῶν ἴσθμῶν  
 πρὸς τὸ καὶ ἰσθμῶν εἶναι ἰσθμῶν  
 καὶ ἰσθμῶν, ἀνέκασθαι ἰσθμῶν  
 ἴσθμῶν. ἴσθμῶν τὸ ἰσθμῶν τὸ  
 θίον, ἰσθμῶν ὁ τῶν ἰσθμῶν  
 θίον. ὁ δὲ Περὶ ἰσθμῶν ἰσθμῶν  
 σῶς, τὸ δ' ἰσθμῶν, ἰσθμῶν, τὸ  
 ἰσθμῶν, τὸ ἰσθμῶν, καὶ τὸ  
 ἰσθμῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν, ἢ ἰσθμῶν  
 ἰσθμῶν τὸν τῶν ἰσθμῶν, καὶ  
 τὰ νῶτα. ἰσθμῶν, ἰσθμῶν, ἰσθμῶν  
 ἰσθμῶν ἰσθμῶν, ἰσθμῶν ἰσθμῶν  
 ἰσθμῶν, καὶ κατα-  
 κλέσας, πρὸς τὸν ἰσθμῶν  
 αὐτῶν τὸν πρὸς τὸν ἰσθμῶν  
 πρὸς τὸν πρὸς τὸν ἰσθμῶν  
 ἰσθμῶν, ἢ ὁ ἰσθμῶν, καὶ  
 βοῦσται, ἀλλὰ τὸν τὸν ὁ δὲ  
 πρὸς τὸν πρὸς τὸν ἰσθμῶν  
 αὐτῶν ἰσθμῶν, ἰσθμῶν  
 αὐτῶν ἰσθμῶν, ἰσθμῶν  
 οἷα ἰσθμῶν, καὶ ἰσθμῶν.  
 ἰσθμῶν, καὶ μνησθῶν  
 ἰσθμῶν.

bit vociferabiturque inusitatis & ineffugibilibus detentus do-  
 loribus, ceterum vociferatio per tibiae tantum tibi ab-  
 soluet innum stridulum, & lugubre quiddam modulabitur:  
 quum

mendis supplicij volupta-  
 tem cupientissime caperem.  
 Iam verò boue fabricato  
 ad me venit ferens illum,  
 aspectu sanè pulcherrimum,  
 atque accuratissime ad ve-  
 ri bouis imaginem expres-  
 sum. Tantum illi motus &  
 mugitus deerant, quò mi-  
 nus viuis esse putaretur. Vi-  
 so autem illo, statim ex-  
 clamabam: Dignum mu-  
 nus Pythio, mittendus est  
 hic taurus Apollini. Porò  
 rò Perilaus assistens: Quid  
 si, inquit, sapientiam quæ in  
 illo est, perdisceres, ac vo-  
 sum cui præbendo forma-  
 tus est? Et cum dicto tau-  
 rum per dorsum aperuit.  
 Si quem, inquit, cruciatibus  
 torquere volueris, cona-  
 iecto illo in machinam, ac  
 dorso iterum concluso, has-  
 ce tibiae naribus bouis ad-  
 motas accommoda: ignem  
 autem succendere iubeas: ac  
 ille quidem inclusus plora-  
 bit vociferabiturque inusitatis & ineffugibilibus detentus do-  
 loribus, ceterum vociferatio per tibiae tantum tibi ab-  
 soluet innum stridulum, & lugubre quiddam modulabitur:  
 quum

χορήγηται, ὡς ἢ μὴ κολύβη  
 θαι σὶ δὲ τέρπειδαι, μεταξὺ  
 καταλόβου. ἰζὼ δὲ ὡς τὸ  
 ἦκουσ' ἐμυσάχθην πῶς λαο-  
 μηχανίαν τὸ ἀνθρώπου, καὶ πῶς  
 ἰπονοῖομαι ἐμίσουσ' τὸ κατασ-  
 σκονάσμα. καὶ οἰκεία ἀ-  
 ῶ τιμωρίαν ἐπίθηκα. καὶ ἄγε  
 δὴ, ἔφω, ὅ Πειλίαι, εἰ μὴ  
 ἐξὸν ἀπὸ τοῦ ἰπὸσχεοῦ τῶντά  
 ὄντα, ἀξέξομ' ὑμῖν, αὐτὸς ἑσθλ-  
 ὄν, πῶς ἀπέθεικα τὴν τέχνης,  
 καὶ μίμισαί τὸς βοῶντας, ἵν'  
 ἐσθλὸν μὲν, εἰ καὶ ἄφῆς, μίμησ' ὄν  
 πῶν ἀλλῶν φέγγηται, πείθειται  
 μὴ τὸ ὄντι ὁ Πειλίαι. ἰζὼ δὲ,  
 ἐπεὶ ἐνδομῶ, κατακλείου  
 αὐτὸν, πῦρ ὑφ' ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὄν  
 ἀπλάμβανει, ἑσθλὸν, τὸν ἄ-  
 ξιομ' μισθὸν τῆς θαυμαστῆς συ-  
 τέχνης, ἵν' ὁ διδασκαλῶ  
 τῆς μουσικῆς πρῶτ' αὐτὸν  
 αὐτῆς. καὶ ὁ μὴ δίκαια ἐπα-  
 σχον, ἀπρῶτον ἢ αὐτῆς ἄμυ-  
 χανίας. ἰζὼ δὲ ἴδοντα, καὶ ἐπι-  
 ἔμπνοω ὄντα τὸν ἄνθρωπον, ἐξ-  
 κερθίλου λαλόου, ὡς μὴ

μίσαι

mus omnium canas. Ac ille enimvero iustissima passus est;  
 sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego vi-  
 uentem, & adhuc semiuivum spirantem iussi eximere, ne si

immo

quinetiam insuper mugitū  
 ciebit tristissimos, ita ut ille  
 inter modulandum tormen-  
 tis crucietur: tu vero singu-  
 lari voluptate afficiaris.  
 Porro ego his auditis crude-  
 lem machinā extremē aur-  
 fatus sum, & immanem illam  
 instrumenti indolem pro-  
 fusus respui, conueniensq; &  
 debitum illi supplicium im-  
 posui. Et age, inquam, ὁ Pe-  
 rilaiē, ne vana videatur esse  
 tua promissio, ipse nobis in  
 taurum ingressus, veram ar-  
 tis tuæ industriam compro-  
 bato, ac vociferantes imita-  
 re, ut certō cognoscā num  
 ea quæ iactas carmina per  
 tibiā cantata exaudiantur.  
 Perilauus nihil cunctatus his  
 dictis promptē obtemperat.  
 Ego autem postquam in-  
 gressus est, concluso tauro. i-  
 grem iussi succendere. Reci-  
 pe, dixi, debitum arti tuæ  
 tam admirandæ premium,  
 ut magister musices ipse pri-

ἴδοντα τὸν ἄνθρωπον, ἐξ-  
 κερθίλου μὲν λαλόου, ὡς  
 μὴ ἐπινοῖομαι ἐμίσουσ' τὸ  
 κατασκόνημα. καὶ οἰκεία ἀ-  
 ῶ τιμωρίαν ἐπίθηκα. καὶ ἄγε  
 δὴ, ἔφω, ὅ Πειλίαι, εἰ μὴ  
 ἐξὸν ἀπὸ τοῦ ἰπὸσχεοῦ τῶντά  
 ὄντα, ἀξέξομ' ὑμῖν, αὐτὸς ἑσθλ-  
 ὄν, πῶς ἀπέθεικα τὴν τέχνης,  
 καὶ μίμισαί τὸς βοῶντας, ἵν'  
 ἐσθλὸν μὲν, εἰ καὶ ἄφῆς, μίμησ'  
 ὄν πῶν ἀλλῶν φέγγηται, πείθειται  
 μὴ τὸ ὄντι ὁ Πειλίαι. ἰζὼ δὲ,  
 ἐπεὶ ἐνδομῶ, κατακλείου  
 αὐτὸν, πῦρ ὑφ' ἀπὸ τοῦ ἐκείνου  
 ὄν ἀπλάμβανει, ἑσθλὸν, τὸν ἄ-  
 ξιομ' μισθὸν τῆς θαυμαστῆς συ-  
 τέχνης, ἵν' ὁ διδασκαλῶ  
 τῆς μουσικῆς πρῶτ' αὐτὸν  
 αὐτῆς. καὶ ὁ μὴ δίκαια ἐπα-  
 σχον, ἀπρῶτον ἢ αὐτῆς ἄμυ-  
 χανίας. ἰζὼ δὲ ἴδοντα, καὶ ἐπι-  
 ἔμπνοω ὄντα τὸν ἄνθρωπον, ἐξ-  
 κερθίλου λαλόου, ὡς μὴ

ἰδόντα τὸν ἄνθρωπον, ἐξ-  
 κερθίλου μὲν λαλόου, ὡς



φαίναται τὸ ἔργον ἰναποθα-  
 νῶν. ἐκάνορ μὲν ἀταφορ κα-  
 τὰ κρημνῶν ῥήλαρ ἐκίλου-  
 ῥ. καθάρας δὲ τὸν βουῶ,  
 ἀπὸ πρῶτα ὑμῖν, ἀνατιθεῖς  
 ὁμόφορ τῷ θεῷ, καὶ ἰπιρῶ-  
 ψαι γὰρ αὐτῶ ἐκίλου ῥ τῶ  
 πᾶ ῥ διύγισμ, τῶ ἀνατι-  
 θεῖτ ῥ ἰμὲ τῶ γομά, τὸν τε-  
 χνίτῶ τὸν Πείλαορ, τῶ ἰ-  
 πίνοιαρ τῶ ἐκένου, τῶ δι-  
 κασοῦ τῶ ἰμῶ, τῶ πρῆ-  
 πῶ ῥ τιμοῦα, τὰ τῶ ῥ φου  
 χαλκίως μέλη, τῶ πρῶ τῶ  
 σῆρα, τῶ μουσικῆς. ὑμῆς  
 δὲ, ὡ Διῶφοι, Δικαῶ ποίῶ.  
 ὄντι. θυῶ τῶ μὲ ἰπῖρ ἰ-  
 μὲ μὲ τὰ τῶ πρῆσθω, ἀνα-  
 θεῖν δὲ τὸν τῶ ῥ ἰρ ἰα-  
 ῥ τῶ τῶ ἰροῦ, ὡς πάντῶ ἰ-  
 ῥ δῆγ, οἷ ῥ ἰγῶ πῆς τῶς πῶ-  
 ῥ ἰρῆς ἰμῖ, καὶ ὅπως ἰμῶ ῥ-  
 μῖ τὰς πρῆσθῶ ἰς καθῆρα  
 ἰπιθυμῆς αὐτῶ. ἰκανὸρ γὰρ ἰ-  
 ῥ τῶ μόνου, ἀηλῶσῶ μῶ ῥ πρῶ-  
 πορ, Πείλα ῥ ἰοραῶδῶς, ἰ ῥ  
 τῶ ῥ ῥ ἀνατιθεῖς, ἰ μῖ κῆτι  
 φῶλα.

immoreretur, nece sua o-  
 pus contaminatum impia-  
 ret: illum inhumatum per  
 scopulos præcipitari impe-  
 ravi. Taurum verò piaciū-  
 lis mundatum, deo dedican-  
 dum legavi, omnemq̄ de il-  
 lo historiam iussi ascribe-  
 re, dedicantis mei nomen,  
 Periläum artificem illius,  
 immanem sententiam, meam  
 in puniendis maleficis æ-  
 quitatem, conueniens sup-  
 plicium, primos artificis  
 concentus & modulatio-  
 nes, præterea primam mu-  
 sices experientiam. Vos au-  
 tem, Delphi, iuste facietis  
 si pro me unā cum legatis  
 sacra feceritis, taurumq̄  
 deo in eleganti delubro de-  
 dicaueritis, ut omnibus per-  
 spicuum fiat, quo ego ad-  
 uersus eriminosos sim ani-  
 mo, tum quā acerbitate vlc-  
 erisci soleam superuacuas il-  
 lorum ad perpetranda  
 malitiam cupiditates. Ita-  
 que hoc ipso solo factis sa-

ad

tis superq̄ quibus moribus præditus sim, manifestatum est.  
 Periläum supplicis affecto, ac tauro dedicato, neque ampliùs

φουλαχθῆς πῆς ἄλλω ἰσοπα-  
 ζομενῶν ἀλλήματα, μηδὲ με-  
 τωδύσας ἄλλο τι, πᾶν μόνον  
 τὰ τῶ τεχνίων μυκήματα. καὶ  
 ὄτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ ψῆραν  
 ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέ-  
 παυσαί τὴν ἄμουσον ἐκάντων  
 καὶ ἀπαυθερωπορῶσάντων. καὶ  
 τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ-  
 ἑμοῦ τῷ θεῷ, ἀναθήσασθαι καὶ  
 ἄλλα ποικίλους, ἰσασθῆναι μοι  
 πρῶτα μὴ ἐπιθέσθαι ἰσο-  
 λάσεων, ταῦτα μὲν, ὃ Δελ-  
 φοί, τὰ παρὰ τοῦ Φαλαρίδου,  
 ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπρά-  
 χθη ἔκαπα. καὶ δίκαιοι ἄν  
 εἴη μὲν πιστεύειν ὑφ' ἑμῶν,  
 μαρτυροῦντων, ὡς ἄν καὶ ἄ-  
 λόγῳ, καὶ μηδὲ μίαν τ' ψῆσαν  
 οὐδὲν αἰτίαν ἔχοντων. εἰ δὲ  
 λέγῃ καὶ διηλώσασθαι ἀνθρώ-  
 πων πλεονεχίαν ἰσοκρίτων, καὶ  
 ἀκούειν ἰσοκρίτων ἰσοκρίτων  
 ἰσοκρίτων, ἰσοκρίτων ἰσοκρίτων  
 ἰσοκρίτων, ἰσοκρίτων ἰσοκρίτων

ad aliorum torquendorum  
 musicam reseruato, quem  
 nihil aliud modulatum est  
 se pro certo affirmo, pra-  
 terquam solos mugitus arti-  
 sticis: quòdque in solo is-  
 pso artis periculum fecerim,  
 ac statim barbaram illam  
 & inhumanam musicam  
 compefecerim. Atque haec  
 quidem in praesens Deo of-  
 ferre libui. Dedicabo ve-  
 rò illi & alia saepenumero,  
 ubi tantum illius munifi-  
 centia consecutus fuero, ut  
 amplius poenarum acerb-  
 itate erga noxios non egeam.  
 Haec equidem, ὦ Delphi,  
 quemadmodum à Phalaride  
 facta sunt, singula  
 quamverisimè percensui-  
 mus. Iusti verò utique ha-  
 bendi simus, si fidem vos  
 bis facientes, veritatis tes-  
 timonium illi praestiteris  
 mus: quippe qui harum re-  
 rum non imprudentes, nullam  
 nunc mentiendi occasionem  
 aut causam habeamus. Quòd si  
 quoque necesse est pro viro  
 nos esse supplices, quem falsò  
 multi suspicantur esse im-  
 probum, quippe qui inuitus &  
 coactus in malos animada  
 uerit: supplicamus vobis nos  
 Acragantini, qui & Gra-  
 eisi.



εἰς τὸ ὄντω, καὶ τὸ ἀρχαῖον  
 Δωσιῶς, πεσίσταθαι ἴανθρα,  
 φίλον εἶν' ἐθέλοντα, καὶ πολ-  
 λὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδιώξει  
 κασον ὑμῶν εἰ ποιεῖσαι ὄρ-  
 μιμύθρον λάβετε ἔν αὐτῷ τὸν  
 ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ ὑς  
 ξαοθὶ ὑπὲρ τῆς Ἀκράγαν-  
 τος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάει-  
 ατος, καὶ μὴτε ἡμῶς ἀπειλη-  
 ῶσθε, μὴτε ἐκείνων ὑ-  
 βείσητε, μὴτε τὸν θεὸν ἀπει-  
 ρίσουτε καθύπερθε ἅμα καὶ  
 δικαιοτάτου ἀναθέματος.  
 contumelia afficiatis, eademq̄ opera Deum elegantissimo  
 iuxiā ac iustissimo munere priuetis.

ci sumus, & ex antiquo Dos-  
 res, complectamini humani-  
 tate vestra virum amicitiam  
 vobiscum iungere cupientē,  
 ac eum qui multūm & pu-  
 blicē & priuatim unicuique  
 vestrūm benefacere & pros-  
 desse studeat. Assumite igi-  
 tur vos ipsi taurū, deoq̄ de-  
 dicatum offerite, ac pro Ac-  
 cragante ipsiūq̄ Phalari-  
 dis salute precantes, vota fa-  
 cite. Et nolite nos infecta le-  
 gatione dimittere, ne & illū

## GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

## ARGVMENTVM EIVSDEM.

**P**halaris Astyalensis tyrannus Siculus fuit, cui Perillus  
 taurum æneum conflavit, quo nouum haberet mi-  
 seros torquendi genus. In quem tamen ipse autor inclu-  
 sus, subiecto igni primus (vt decuit) artificij sui verum  
 experimentum præbuit, mugitūq̄; pro humana voce  
 moriens dedit. Phalaris postea taurum Delphos misisse  
 legitur, vt Phæbo dicatus, in eius templo reponeretur,  
 monumentum simul futurum & artis exquisitissimæ, &  
 inuenti crudelissimi, & poenæ meritō in autorem retor-  
 tæ. Verūm Delphi munus vt à tyranno missum repa-  
 rdârunt. Hisce verò duabus Luciani orationibus Phala-  
 ridis legati taurum Delphis principibus commendare  
 fatagunt. Historiam scribunt Orolius lib. 1. cap. 20. Sa-  
 bell.

bell lib. 4. Ennead. 2. Huius taurus nobilitatus est ab  
omni autorum genere. Facit quoq; huius mentionem  
Augustin. ad Maced. de Vera felicitate. Cic. Tusc. quest.  
2. Seneca de Ira & Clementia lib. 2. cap. 4. Pindarus Ode  
1: Pyth. Persius Satyra. 3. Ouid. lib. 1. de Arte amandi:

*Et Phalaris tauri v. orienti membra Perilli*

*Torruit — idem lib. 3. Tristiam:*

*Quiq; bouem Siculo fertur donasse tyranno,*

item lib. 5. ibidem:

*Viq; dedit iustas tauri fabricator aheni.*

Postremo meminit quoq; eius Pontanus, videlicet:

— *clausus boue mugit aheni*

*Infelix faber —*

a. ET ENIM viro natura bono. ] *Viro bono natura nihil  
aque aduersum, quam panas sumere de merentibus.*

ΦΑΛΑΡΙΣ Β.

PHALARIS II.

Vincensio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

**D**Eclatio breuis, sed arguta est, qua ex Delphicis  
sacerdotibus quidam suadere fingitur, quò donum  
Phalaridis de quo in superiore oratione agitur, in tem-  
plum recipiatur, ac Deo consecratur. Genus causæ deli-  
beratiuum est, status negotialis. Exordium habet den-  
sum, vt in quo vna ferè periodo & suspiciones eas qui-  
bus fauore aliquo adductus aut aliàs corruptus ad sua-  
dendum accessisse videri poterat, à se remouet, & sola  
beneuolentia studioq; communis utilitatis ad dicendū  
se progressum esse docet: deinde & dociles & attentos  
eadem breuitate facit. Post exordium Propositio sequi-  
tur. Hanc confirmat primū ex locis honestatis, osten-  
dens impium, ac propè sacrilegum fore, si domum hoc  
à templo excludatur: neque enim quenquam posthac  
quicquam oblatorum esse, & deum suis sacris ac debi-  
to cultu priuatum iri. Deinde contra voluntatem ipsius  
Dei esse, vt qui certis indicijs ac signis declarant, gratam  
istam